

Köyhälistön luokkataistelu ja valtion häviäminen

... ja heti kun voi olla puhe vapudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta..."
Engels.

Mikä on valtio?
On paljon porvareita, jotka puhuvat valtion tyrannidista. Ihmisyttävyttä mielellään kutsuvat porvareiden "antennit" saattavat innoitettuna kuvailia kunkin paljon "pe-nosta, väkivaltaa, lahjomista, valhetta, teeskentelyä, köyhien ahdistamista, on katkennut nyky-aikaisen porvareiden demokratian sivistyneen, silotetun ulkonäkönsä alle". Ja että valtio on sellainen laitos tai mahti, johon kaikki sortovalta keskittyy, siitä kaikki anarkistit (jotka eivät itse asiassa muuta olekaan kuin porvareiden ajattelevia kapitalistia) opit yhä selvää tekemään.

Ja edelläolevasta seuraa se, että se kaikki mielellään puhuvat sellaisesta yhteiskunnasta, jolla on valtiota ei ole olemassa, koska nyt kerran valtio ja vapaus eivät sovi yhteen.

Olemme tämän kirjoituksen motoksi ottaneet tieteilisen socialismin suuren tienraivaajan Engelsin sanat. Eikö Engels itse — noista sanoista päätellen — käsittä valtiota samalla tavalla kuin mainitut porvareiset ajattelee? Onko socialistinen käsitys valtiosta siis sama kuin esim. anarkistien?

Ei ole!
Sis ensiksikin on sanottava, että porvarillinen käsitys (ja pikäporvareiden anarkistinen) ei ole mitään vmmärrettävää määrittelemää valtiosta, se ei kykene selittämään valtiota, valtion olemusta, sen kehitystä ja merkitystä historiassa; ja on vain jonkinlainen epämielinen mielen ilmus. Porvarillisen käsityksen omaavat voivat kyllä olla tyytymättömiä, vieläpä runsaasti kapitalistia tätä laitosta vastaan, koska ne tuntevat yleensä sen sortavan luonteen, mutta sen luokkataistelu ei eivätkä kykene vmmärtämään. Ja siinä onkin kysymyksen ydin.

Ja missä määrässä työläiset ovat porvarillisen ajattelun luonnissa, siinä määrässä haparoivat se sinne ja tänne osaamatta asettaa oikealle kannalle valtion näkökulman; siinä määrässä on työläisten oma liikekin kehitymätön.

Valtio on sortolaitos. Se on aivan oikein. Sen tajuavat kaikki ne ainekset — porvareiden ajattelevatkin — jotka sen rautaisen nykirin painon tuntevat. "Vahva järjestysvalta", "järjestyksen ylläpitolaitos" y. m. s. lauseita te tapaatte aina kaikista porvareilaisista sanomalehdistä ja kirjallisuudesta runsaasti, varsinkin nykyisenä aikana, jolloin työväenluokan nousulikkeen paineesta porvareiden yhteiskunnan ja valtion liittene natsavat arveltavasti. Mutta sitä, mitä vastaan porvareto sanoo tarvitsevat tuota "vahvaa järjestysvaltaa", ei sanota. Sen sanominen ei paljastaisi koko kysymyksen luokkataistelun. Siksi jää sen sanominen vain socialistille.

Heidän tehtävänsä on tämän ajattelun ymmärrettäväksi saattaminen. Ja se on sangen helppoa asia. Tarvitsee vain lähentää sitä kapitalistien itsensä ilmentämästä "vahvan järjestysvalta" tarpeesta.

Jos kerran on tarpeen sellaisen "vahva järjestysvalta", sellaisen yleinen laitos, joka kietoutuu nykyisiksi koko yhteiskunnan laitos, jonka oleellisen tehtävänä vain on "järjestyksen ylläpitäminen", niin mitä se ensiksikin osottaa?

Se osottaa sitä, että on olemassa yhtä yleistä ja yhtä oleellista syytä tähän. Ja sellainen syy onkin olemassa porvarillaisessa porvariston kannalla katsottuna. On olemassa alinomainen vaara valitseva järjestys ja rauha. Sen aiheuttaa yleistä luokkataistelun tyyntymä.

Mutta jos kerran yhteiskunnassa vallitsee yleinen tyyntymä, täytyy silloin ollta yleistä luokkataistelun vaikutusta. Ja sellainen onkin olemassa. Se on yhteiskunnan luokkataistelu. Sen osottaa, että on olemassa kaksi luokkaa: riistäläisluokka ja riistäläisluokan luokka, riisto- ja luokkataistelu.

mokraattisessa tasavallassa kuin yksinvallassakin." Tämä on se määritelmä, jonka Engels on valtiosta antanut. Se on se määritelmä, jonka socialismi siitä antaa.

Valtio on luokkalaite. Ja ken ei sitä käsitä, ei käsitä valtiosta mitään, vaikka kuinka sivistyneesti tuntuu muuten sen nykyisen nykirin iskujen vaikutuksesta, vaikka kuinka sen pahuutta manaisi. Sellaiselle henkilölle jäisi valtio vain joko jonkinlaisiksi ihmisten pahuuden ja pirullisuuden mielivaltaiseksi keksintöammaksi, johon oikeudentuosten ihmisyttävän on suhtaututtava vain yhdellä tavalla: jalkaa polkemalla heti kieltää sen olemassaolo (anarkisti), tai sitte jonkinlaisiksi yli-inhimilliseksi laitokseksi, jonka jokä käsittämätön yliluonnollinen voima on asettanut syntien ihmisten kuritukseksi (uskonnolliset haaveilijat).

Mutta sille, joka käsittää valtion luokkataistelu, on sen olemus pian selvillä.

Kun valtio on luokkalaite, merkitsee se sitä, että se on aiostaan sen ihmiskunnan historiallisen ajan laitos, jolloin yhteiskunta on luokkien jakautunut. Se ei ole mikään ikuinen, tuntematon katselmuksen voiman järjestelmä laitos, vaan yhteiskunnan luokkien jakautumisen kieltämätön tulos. Yhtä hyvin kuin luokkataistelu on historiallinen, s. o. aikaansa nähden määrittelyssä oleva, on työläisten valtio. Yhtä hyvin kuin yhteiskunta ei ole aina ollut luokkien jakautuneena eikä tule olemaan, yhtä hyvin ei valtiokaan ole aina ollut olemassa eikä tule olemaan. Se on kehittynyt luokkataisteluun mukana — sen syyt, luokat pyrkimyksiinsä, poistuvat; se tulee tarpeettomaksi, "kuolee" tai "nukkuu" — kuten Engels sanoo — sitä mukaa kuin yhteiskunta on olemassaolua edellyttävien syyten juuret tulevat kitketyiksi pois. Sitä ei voida hävittää mielivaltaisesti milloin tahansa, kuten pikkuporvarit, anarkistit kuvittelevat. Se häviää, kuolee asteittain.

Näin selittää socialismin valtion historiallisen merkityksen.

Mutta asia ei ole vielä tällä selvitetty.

Kuka "vapaamielinen ja edistyksellinen aatteemies", porvari, ei voi vchiehtyä herkuttelemaan ajatuksella sellaisen yleisen sortolaitoksen kuin valtio on, asteettaista kuolemista eli nukkumisesta! Sehän tuntuu hyvin sopivalta ja tasaisen edistykselliseltä. Ei ainostaan opportunistinen oikeistoesialisti mielellään vatkatu tätä Engelsin lausetta, vaan edistyksellisytydellä ratsastava selvä porvareilinen poliitikoijsia tai oppinut kirjaimies voi sen mielihyvällä tehdä. Mutta, kun nyt marxilaiset socialistit yleensä edustavat porvariluokan eduille vastakkaisia oppoja, täytyy tässäkin asiassa olla vielä jotakin, joka karistaa porvarilliset pois sitä hyväksymästä. Ja niin siinä onkin. On huomautettava, että se valtio, joka voi siten asettaa "nukkua" on työväenluokan valtio, eikä valtio yleensä. Kas tässä kohdassa juuri tapahtuu marxilaisen socialismin hieno väärnyys. Sovitetaan tämä ajatus valtion "nukkumisesta" riistävän luokan valtioon — ja siinä socialismin ja porvareilisen liberalismin välillä on valmis. Se on toisin sanoen sitä, että riistäläisvaltio asteittain kehittyi yhä kansanvaltaisemmaksi ("demokratia yleensä") ja niin huomamaattua tullaan vapauten kannattajiksi. Se on n. s. revisionismin ajatus. Sellaisen tulokseen on eivat tulleet noskelais-brantigilaiset "socialismin" edustajat.

Tämän ajatuksen kehittyminen on voinut tapahtua vain unohtamalla socialismin tärkeä perustotus: luokkien olemassaolo ja luokkataistelu. Se on ollut mahdollista vain tosiasiallisesti lakkaamalla käsittämättä ja ajattelemasta yhteiskuntaa luokkien jakautuneena ja alkamalla käsittää sitä yhtenäisenä kansana, joka la on yhteinen valtiolaitos, jolla siite lieventyy ikäänkuin yhteistoissa hyvännteosta toinen toisensa ymmärtämisestä. Socialismitilä luokkataisteluunperineen ei ole enää siinä tilaa. Siksi puhe "demokratiasta yleensä", "vapaaasta kansan valtiosta" y. m. s.

Kun marxilainen socialismi selittää, että valtio on historiallisesti välttämätön, siinä mielessä välttämätön kuin luokkataistelu, eikä niin ollen mikään sattuman mielivaltaisen oikeu, selittää se samalla, että se on myös luokkataistelun, luokkataistelu väline eikä luokkien yläpuolella oleva ja luokkasuhteista irrallinen laitos tai koneisto. Ja koska se on luokkavallan väline, on se silloin kulloinkin vallassa olevan luokan keino tahtonsa toteuttamiseksi — työväestönkin, kun se tulee valtiokaksi. Sellaisena se siis on luokkataistelu — se on sitä huolimatta siitä, onko se seikka vastenmielinen tai ei aivan samoin kuin itse luokkataistelu on olemassa vaikka sen olemassaolo kuinka juhlallisesti kielletäisiin.

Mutta vaikka tuon luokkataistelun välineen valittaminen on työväenluokalle yhtä välttämätön kuin sen omaaminen on ollut riistäläisluokallekin historiallisena aikana, järjestelmänsä ylläpitämiseksi ja yllyttämiseksi, eroa työväenluokan valtiokoneiston rakenne kapitalistiluokan valtiokoneiston rakenteesta yhtä paljon kuin eroavat näitten luokkien pyrkimyksiä. Työväenluokan taistelun pyrkimyksenä on pääomavallan poistaminen, riiston ja kaikenlaisen sorton lopettaminen, kun taas riistäläisluokan pyrkimyksenä on pääomavallan, riiston ja sorton ylläpidon jatkaminen. Tästä johtuu se, että kummankin luokan on pyrittävä hallussaan olevan valtiokoneistonsa rakentamiseen.

teen muodostamaan omia pyrkimyksiään vastaavaksi. Siitä johtuu se, että yhden luokan valtiokoneiston rakenne ei sovellu toiselle sellaisenaan. Riistäläisluokan valtiokoneisto vastaa sen luokan tarkoituksia siten, että se pyrki estämään suurten työläisjoukkojen vaikutuksen valtion hallituskoneistoon säilyttämään todellisen vallan pääomantustajille. Ja se tekeekin sen huolimatta siitä, kuinka demokraattiseksi se eräiltä puoliltaan itsensä koristauteekin. Sen täytyy niin tehdä! Työväenluokan valtion on yhtä välttämätöntä rakentaa valtiokoneistonsa niin, että se vetää työläisten suuret joukot asiallisesti eikä muodollisesti vaikuttamaan itse hallituksen tehtäviin. Vain siten voi työväenluokka toteuttaa valtiotansa kautta tahtonsa: poistaa kapitalismi ja rakentaa sen tilalle socialismin.

Kapitalismin poistaminen ja socialismin rakentaminen on taistelun kapitalistiluokkaa vastaan. Se on luokkataistelu. Ja niin kauan kuin on olemassa luokkataistelu, on olemassa valtio, taistelu ja vallan väline. Ja edelleen: niin kauan kuin on taistelua, vallitsevat taistelun lait.

Mutta miten sitten on sen vapauten laita? Socialismin näin olen asettua kieltämään sen, huolimatta siitä, että se avoimesti ensin myöntää valtion sortavan luonteen, sanovat porvareiliset

haaveilijat ja anarkistit? Socialismin näin ollen on yhtä syyllinen ihmisten vapauskielehtimiseen valtiollisena kautta kuin kapitalismin. Näin järjellävät nämä ihmiset. Ja on olemassa työväenliikkeessäkin aineksia, on olemassa kokonaisuuksia (syndikalistit), jotka katselevat tätä asiaa samalta kannalta. Kun kerran valtiovalta on vapauskiesin rajottaja, ei todellista vapauskiesin puolittajilla voi olla sen suhteen mitään muuta suhtautumista kuin yksi ja se: asettua siihen nähden ehdottomasti hylkävälle ja kieltävälle kannalle heti, kaikissa muodoissa. Mutta, mikä on hullunkurista, jotkut näistä aineksista samaan aikaan sanovat tunnetun tavansa luokkataistelun työväestön vapauttamisen keinona.

Hyvin vähäinen ajattelu osottaa siinä olevan sovitamatonta ristiriidat:

Sillä mikä on puheena olevien vapauskiesin este, eikö juuri luokkataistelu?

Sillä, missä taistelu vallitsee, siellä ei puhuta "yhteistä vapauskiesin". Vai puhaatko? Siellä puhuu kumpikin taisteleva puoli kyllä vapauskiesin ja oikeuksista, mutta vain oman puolensa vapauskiesin ja oikeuksista. Se on taistelun moraalit.

Luokkatyytymättömyyden olemassa. Luokat on nyt kieltämätön

nen hevosensa nuuksi herransa kalpeita kasvoja. Toverini kädestä oli jällä vain muodoton möhkäle. Aloin tunnustella hänen sydäntään, mutta silloin osui katseeni hänen lasiin silmiinsä. Ymmärsin, että hän oli kuollut. Karvalakki oli vierähtänyt hänen korkealle otalleen. Kohottaessani sen reuna näin kuultavan luodin jäljen. Aivan punaisen tähtikokardin alapuolella jota korosti rauhamerkki, vasara ja sirppi, oli kuulla tunteutunut otsaan. Haava oli vähäinen ja veretön, hiukan sinertävään värin, mutta sellainen juuri on kuoleman merkki. Hänen päänsä painui raskaana taaksepäin, kun helkäliti otteeni. Verkalteen otin nahkalakin punaisine neuvostotähnein päästäni. Hänen murteellisen sakansieluisena kaikuu vieläkin korvissani. Kuinka monta seikkailua olimekseen yhdessä kokenee. Hän kaatui taakseen puolesta, eikä, kuten niin monet miljoonat kapitalistien viitojyyttein uhriina.

Sillävälän saapuivat muutkin paikalle. Ivan käärin punaisine lippuina, joka hänen verestään oli tullut vielä punaisemmaksi, ja kannettiin lähimpään talonpoikaistaloon.

Oli jo hämärä palatessamme Souldaun. Palasimme hitaasti ja raskaasti autokissa. Kuinka monta uskollista ystävästä olimekseen kadonneet samalla tavoin. Kaikki he kaatuivat taistelussa työväenluokan puolesta.

Kenen lienee vuoro seurata heidän esimerkkiään. Kaikki olemme valmiit. Ja me toivomme, että koko työväenluokka olisi valmis.

Soldaussa odotti meitä iloinen yllätys. Karauttaessamme taistelun aikana kaupungin halki, emme nähneet ainoatakaan ihmistä. Nyt oli kaupungissa ihmisiä. Illoisia ja kauniita ihmiskasvoja. Ikkunat juhlaa laistuksessa, liput tangossa. Kadulla vilisi ihmisiä, melu ja ilouhduudet tervehdytti tulomme. Voileipä, savukkeita, suklaata ym. oli runsaasti saatavissa ja vaivojen onnistui meidän estää väestön laastamasta meitä näillä rakkaudenlahjoilla ylempiä.

Huippuna saavutti kansan ihastus, kun kuulivat, että puna-armeijassa oli monta saksalaista. Eräs ijäkäs vaivo sivieli toimille kasvoilleen vaivahan tuukkana ja olisi kaikin mokomin tahtonut suudella minua, jos vain olisi kehannut. Poikaset kilpailivat kunnista saada pidellä ratsuani. Milloinkaan emme olleet nähneet moista innostusta tai tavanneet niin halioituneita ihmisiä. Myöhään yöhön asti jatkui halina ja riemu kaduilla. Siitä ei yksinkertaisesti tahtonut tulla loppu. Jokin tahti majoittaa luokseen ainakin pari saksalaista. Olivat pelkistä vääntähtöisyydestä repii minut kappaleiksi. Viimein otti eräs vanhemmanpuolinen herrasmies rovansa ja tyttärensä kanssa vastatakseni minusta. Kuljimme heidän asuunsa. Sein tilausten peestyä ja vaihtaa vaatteita. Kieltäytyttiäni illallista juttelimme vielä heidän aikaa. Lopeta väsyneenä oli minun sitten pantava levolle. Mutta puolukuksien sakin kuulua vielä kadulla huudettavan: "Da vstrastujet evodba velikovo Arudovo go naroda". (Eläköön koko maailman köyhälistö ja sen vapaus.)

totuus. Se ei muutu toiseksi minikäänlaisilla kielloilla.

Socialismi ei ole luokkataistelu synnyttänyt, vaikka riistäläisluokkaa sanovat niin. Socialismi vain toteaa sen olemassaolon. Se tekee vielä enemmän: se osottaa tieltä siitä pois, keino luokkataistelun lopettamiseen.

Luokkataistelusta vapautetaan vain luokkataistelun kautta sovittelevasta järjettömästä.

Tämä väite tuntuu liberaalisen sovittelevasta järjettömästä. Mutta kokemuksen kouluuttama työväestö sen käsittää.

Luokkataistelu ei työväestö käy eikä voi käydä itsensä luokkataistelun vuoksi (se olisi järjestö) vain luokkataistelusta vapautuakseen. Se on sen elämisen ja olemallaon ehto.

Kun nyt kerran valtio on luokkataisteluun ilmii, siis luokkien väliseen taisteluun ehdottomasti kuuluva, voi sen pelastuminen, sen tarpeettomaksi tuleminen tapahtua vain siten, että työväenluokka valtaa sen, ja muodostaa sen rakenteen oman luokkansa tarpeita vastaamaan, s. o. muodostaa työväenvaltion. Sellainen "valtio, s. o. vallitseva luokaksi järjestynyt köyhälistö" (Marx ja Engels Kommunistsessan Manifestissa) vain voi suorittaa sen työn, jonka seurauksena ei enää lopulta, tulevaisuudessa ole valtio tarpeellinen, vaan muodostuu sen tilalle yhteiskunnallisten asiain ja suhteitten järjestetty hoito. Sillä silloin kuin ei enää ole olemassa sitä yhteiskunnallista tyytymättömyttä eikä syytä, joka tekee "vahvan järjestysvallan" välttämättömäksi.

Samoin kuin ei työväenluokkaa taisteleva luokkataistelu luokkataistelun itsensä takia, ei se myöskään valloita eikä väitä valtiovaltansa sen — valtiovalta — itsensä takia, vaan yhteiskunnallisten kurjuuksien syyt poistaa, ja siten saataaksen lopultakin vapauden mahdolliseksi.

Ja samalla tavalla kuin ei työväenluokka voi hypätä luokkataisteluun yhteiskuntaan taistelematta ja taistelun kieltämällä, ei se myöskään voi vapautua eikä vapauttaa ihmiskuntaa siitä inhimillisen vapauden rajottajasta, joka tunnetaan valtion nimellä, vallottamatta sitä käsiinsä.

Työväenvaltio on valtio, s. o. sen tehtävään laatu socialismin rakennustyötä vastustavien entisen sanaanlainen riistäläisluokan samantavainen riistäläisluokan tehtävä kapitalistia vastaan taisteleviin työläisiin. Mutta sellaisen rakentamisen on proletariatio demokraattisempi kuin mikään demokratiaallia ylpeilevä riistäläisluokan, demokraattisempaa siinä merkityksessä nimitään, että se on kansakunnan valtavaan enemistön etujen ja oikeuksien mu-

— Yhteiskunnan socialiseeraus koko laajuudessaan toteutetaan vain työläisliikkeen siltkeillä ja herkeämättömällä kamppailulla, kamppailulla joka ainoassa pisteessä, jossa työ ja kapitali, kansa ja luokkataistelu joka hetki seisovat toistoaan vastaan. Työväenluokan vapautuksen on oltava sen oma teko.

— Proletariijoukkojen täytyy — oltuun tähän asti hengettömiä koneita, jotka kaitalisti on liittynyt tuotantoprosessiin — kehittyä ajatteleviksi, vapaiksi, itsenäisiksi myönteäjäiksi tällä prosessissa. Niiden täytyy kehittää itsessään vastuunetta tietäessään olevansa toimiva jäsenä yleisessä kokonaisuudessa, mikä tunne yksinästä on yhteiskunnallista rikkautta. Niiden täytyy kehittää ahkeruutta tarvitsemaan parhaista tuloksista ilman kapitalistia kiiohtusta, kurla ilman lestä, järjestetty ilman herravaltaa. Korkealla ihanteellisuuta yleiseen etuun nähden, ankartta itsekuria, joukkujen vilpittämintä yhteisliettä — siinä socialistisen yhteiskunnan moraaliset perustotus, kuten työnsyys, itsekkyys, lahjonta ovat kapitalistisen yhteiskunnan.

— Neuvostot eivät enää Venäjällä ole välttämättä kapinan elimiä, kuten alussa oli laita. Ne eivät enää ole järjestöinä yksinomaan tahi etupäässä kaupungin ja maaseudun mobilisointimieksi sotaa varten — ei, nyt täytyy neuvostojen olla jotakin toista, nimittäin järjestöjä kaupungin ja maaseudun katkinpuolista mobilisointia varten talouden rakentamiseksi. Tämä on meidän vallankumouksemme välttön tehtävä, sillä jokainen vallankumous on vallankumous, joka keskittyy kysymyksiin leivästä, asunnosta, paremmasta koulusta, paremmasta toimeentulosta, paremmasta elämästä miljoonille, kymmenille miljoonille työläisjoukkoille. — Smorjev.

ETUVARTIJAT

Puolan hyökkäessä Neuvosto-Venäjää vastaan liittyivät sorretut työläiset monista eri kansallisuuksista puolustamaan työväenvaltaa valkoisilla työhöiläisillä. Tässä seuraa jännittävä kertomus mukana olleen saksalaisen sotilaan kertomana taisteluista ja puolalaisen armeijan etenemisestä Saksan Puolaan:

Loistavana ja ikäänkuin voiton varmana nousi aamuaurinko Idän harmaita suvia. Uusi päivä syntyi pimeistä ja verisestä yöstä. Myrskyä tuulet kaaduilla oli vielä hämäävä punaisten soturiin kokoonuustusa kaupungin torille. Keskellä toria oli kirkko ja sen vaiheilla aaltoili asestettujen bolshevikkien joukko. Punaliput, joita koristi viisiteinen tähti, lepattivat hiljaa ammutuessa. Ilmassa kaikai venäläisiä komennuksia, toisinaan taas erolitti Sksan- tai puolankielisiä huutoja ja määräyksiä.

Nämä olivat puola-armeijan etujoukkoja, jotka olivat vastustamattomalla voimalla syöyneet Puolan alueelle ja jatkoivat uhorkehkeitä voitokulkuun halki vihollismaat.

Bolshevikien päävoimat olivat 5 km. päässä Varsovasta, jonka lähtevillä tapahtui ratkaiseva taistelu. Meidän sotilaskokkeillamme oli siis toisavoinen merkitys, mutta siitä tuli yhtä jännittävä.

Pian istuin 5 kasakan kanssa satulassa. Meidän pieni tiedusteluosasto me eteni tähtäällä laukkaa rautatielle johtavaa lentokujaa myöden. Asemat takana soldaahin vievän maan tien laidassa kohtasimme viimeiset puolalaiset etujoukot. He jäivät pian taaksemme meidän jatkaessa ratsastustamme valpaasti tähyttellen. Puna-armeija seurasi 2—3 km. päässä jälkiämme. Tulimme yhä lähemmäs vanhaa Saksan rajaa, joka nykyään erottaa Kongressi-Puolan Pomeranista.

Ratsastimme yhä varovaisemmin. Paitsi mauseripistoolia ja käsipommia, oli aseistettu pienellä englantilaisella konekiväärillä, jonka nauhaan mahtui 55 patruunaa. Kykenin sillä tarvittaessa ampumaan vapalaa kädellä, jopa suoraan hevosen selästä.

Hetken kuluttua kiisimme täytti laukka Souldaun tietä pitkin.

Myrskyn soluma tavoin jatku matkamme autoitten kyllien halki. Ivan, nuori orenburgilainen kasikka etunäkö. Hän oli kehäissensä kiinnittänyt punaisine vaatteineen, joka soimatti väikkyi auringossa. Itse en ole mitään ihmisiä, mitä ratsastusaittoon tulee, joten minun oli pysyttävä Ivanin, tuon siivittyvän pahalaisen selkäpuolella. Mutta jälkeen en myöskään tahtonut jättäytyä. Vanhemmat kaakat seuraivat kohtuillisen välimatkan päässä meistä. Soldaun mutkikalla ja verisestä yöstä. Meidän sotilaskokkeillamme oli vielä hämäävä punaisten soturiin kokoonuustusa kaupungin torille. Keskellä toria oli kirkko ja sen vaiheilla aaltoili asestettujen bolshevikkien joukko. Punaliput, joita koristi viisiteinen tähti, lepattivat hiljaa ammutuessa. Ilmassa kaikai venäläisiä komennuksia, toisinaan taas erolitti Sksan- tai puolankielisiä huutoja ja määräyksiä.

Nämä olivat puola-armeijan etujoukkoja, jotka olivat vastustamattomalla voimalla syöyneet Puolan alueelle ja jatkoivat uhorkehkeitä voitokulkuun halki vihollismaat.

Bolshevikien päävoimat olivat 5 km. päässä Varsovasta, jonka lähtevillä tapahtui ratkaiseva taistelu. Meidän sotilaskokkeillamme oli siis toisavoinen merkitys, mutta siitä tuli yhtä jännittävä.

Pian istuin 5 kasakan kanssa satulassa. Meidän pieni tiedusteluosasto me eteni tähtäällä laukkaa rautatielle johtavaa lentokujaa myöden. Asemat takana soldaahin vievän maan tien laidassa kohtasimme viimeiset puolalaiset etujoukot. He jäivät pian taaksemme meidän jatkaessa ratsastustamme valpaasti tähyttellen. Puna-armeija seurasi 2—3 km. päässä jälkiämme. Tulimme yhä lähemmäs vanhaa Saksan rajaa, joka nykyään erottaa Kongressi-Puolan Pomeranista.

Ratsastimme yhä varovaisemmin. Paitsi mauseripistoolia ja käsipommia, oli aseistettu pienellä englantilaisella konekiväärillä, jonka nauhaan mahtui 55 patruunaa. Kykenin sillä tarvittaessa ampumaan vapalaa kädellä, jopa suoraan hevosen selästä.

kainen ja siinä merkityksessä, että se vetää tosiasiallisesti kansanjoukot valtiolliseen toimintaan eikä eristä niiden vaikutusta hallituksesta, kuten tekee porvareilinen demokratia. Mutta sittekin on se valtio, s. o. sen toiminta on valtiollista, niiden ihmisten vapauksia rajoittava, jotka käsittävät vapaudekseen työväenluokan suorittaman socialismin rakentamisen tavalla tai toisella — valmistamisen entisen riistölajjelmän palauttamiseksi. Ja niitä pyrkimyksiä estää se päättävästi ja tarmokkaasti. Sen toiminta on n. s. valtiollisempaa, s. o. tinkimättömpää työväenvaltion ensi aikoina, koska työväen järjestystä vastustavien ainekien ja voimien toimintakin silloin on ulkaavampaa ja vaara suurempi. Mutta asteittain se menettää valtiollista luonnettaan sitä mukaa kuin socialismin rakentaminen vaikuttuu ja kaikenlaiset vaarat vähentyvät.

Viimein on suoritettu se ylimenokausi, jolloin socialismin rakentamisessa valtiota tarvittiin. Riistölajjelmän viimeisetkin juuret ovat pois kitketyt. Kapitalismin hirvittävä perintö, yhteiskuntakurjuudet häviävät.

Tulee työtätekevään vapaitten ihmisten yhteiskunta.

VENÄJÄLTÄ

LENININ SELOSTUS KOMMUNISTISEN PUOLUEKOKOUKSEN PÄÄTTÄJÖISSÄ.

Kommunistipuolueen kokouksen päättäjäisiläisyydestä puhui Lenin tilanteesta Venäjällä, lausuen tällain m. m. että monivuotisen imperialistisen sodan jälkeen päättynyt kansalaisuutta on johtanut siihen, että maan elpyminen tapahtui tavattoman vaikeissa oloissa. Hän on suuri eikä lainkaan kummastuta, että paikottain nostaa päätään pikkuporvareilinen ja anarkistinen kansanain. Maan on kuitenkin kestänyt paljon vaikeampia kuin hetki. Kommunistipuolue on köyhälistön tuki eikä ole muuta voimaa, joka paremmin kuin se voisi yhdistää miljoonia pikkutulillaisia, jotka kärsivät parillaan suurta hätää. Suurteollisuuden käsiinsä pitävän työväenluokan tehtävänä on täydellisesti tydyttää talonpoikaisten tarpeet, jotta talonpoikaisten tunteista eron kapitalistijärjestelmän ja nykyisen järjestelmän välillä. Tällä hetkellä emme me täit väkeän talteen vuoksi voi tehdä, mutta teemme kuitenkin kaikkemme auttaaksemme pienviljelystä tehdekemme talonpoikaisten talouden vankeimmaksi. Kaikkien kysymyksiin nähden on kokouksessa tehty yksimieliset päätökset. Tämä on takuueks kokouksen menestyksellisestä työstä köyhälistön hyväksi. Maailman kapitali ja sanomalehdit parjavat Neuvosto-Venäjää ja kertovat uskottomia juttuja Moskovan kaduilla vuodatuista verivirroista. Mainitut lehdet tietävät niinkään kertoa, että Kremlin katolla liehuu valkoinen lippu. Mutta täitä parjauksia, jotka Lenin, ei ulkomailla tuskin kukaan nako.

RUTTOTAUTIEEN VASTUSTAMINEN VENÄJÄLLÄ.

Tarkoituksena estää paiseruton levenemistä Neuvosto-Venäjälle Mandhuriaista Heilarin tienoilla, jossa tahtia on ilmennyt, on kansankomisariatien terveydenhoito-osasto lähettänyt Tshitaan rutan vastustamiseksi kaksitaatiosaston. Myöwajan, Beresowan ja Kulkurin asemille sekä valteiden varalle on järjestetty karanteeni, samoin on siinä lähetetty riittävästi rokotusaineita sekä kyydytty muihin suojelustoimenpiteisiin. Siispäiti on päätetty heti lähettää Siperiaan lääkäntähtiluokan liikkuva laboratorio ja komentaa sinne prof. Saboiayn johdolla lääkäreita, jotka ovat työskennelleet ruu-toepidemioiden aikana.

Isonrokon vastustamiseksi maassa järjestetään tänä vuonna koko tasavallassa erikoisen voimaperäinen rokotustoiminta. Rokottaminen suoritetaan hutik i p.—henäk. i p.—lisenä aikana. Koko väestön rokotaminen on pakollinen.

KAATUNUT SUOMALAINEN PUNAUPSEERI

Pietarilainen Vapauslehden mukaan on Kronstadin taistelussa saanut surmansa m. m. suomalainen punaupseeri Matti Hiltunen. Lehden mukaan on Hiltunen syntynyt Virtsilässä vuonna 1884. Taistellut suomalaisen punaisten mukana Vilppulan rintamalla ja joutunut Tampereen valloituksessa vangiksi. Onnistuttuun vuoksi vapautettiin ja onnistuttuun vuoksi vapautettiin. Onnistuttuun vuoksi vapautettiin. Onnistuttuun vuoksi vapautettiin. Onnistuttuun vuoksi vapautettiin. Onnistuttuun vuoksi vapautettiin.